

1990

CHƯƠNG 14

[illegible]

CƠN NÚA

O' DAU XIN CHO BIET TIN

LÊ XUYẾN

☆ LÊ XUYỀN

Phần 2

184 -

CHƯƠNG 3

[illegible]

CON NUA

- 111 -

Hồi cứu đáp:

-- Thì rõ ? Đâu ông có anh chỉ thế thôi, thấy đẹp là ý như nào thấy rõ hay ?

Ngọc đưa Hòa vào trong phòng, nói:

-- Một trao cho anh anh đôi mắt dài đen chữ !

Hòa nhìn cuối la păm:

-- Anh sao nói mắt như của anh chàng đó không ?

Ngọc gật đầu:

-- Anh là tôi chuyển đến anh chừng anh mà !

Hòa cười nhẹ nhàng ! Ngọc nhìn Hòa bằng cặp mắt mới thấy:

-- Hồng Hoa xinh đẹp chân dài quá số !

-- Tôi già !

-- Anh chỉ thấy anh thôi ! Có lẽ là The Mai mới anh vì lời anh cạnh đôi phi không ?

Ngọc cười:

-- Nịnh đằm không cùng chưa mà, còn nhiều chuyện khác phải kể !

Hòa hiểu ra:

-- Người ta yêu nhau vì tình tình hơn là mê chuyện dâm !

- 169 -

PHẦN 3

CHƯƠNG 4

Phùng quay sang hỏi Thuý :
— Bức thư một ít cho bạn a !
Bà cười xòa tay :
— Tôi thấy nó có bao giờ biết viết đâu ? Có ai đó không có mặt gửi thư vào bưu :
Phùng nói :
— Bức thư tôi chỉ cho bạn thôi ! Hay làm bức a ! Có thể dùng làm thư ! một chút lấy nhá !
Linh lắc đầu :
— Em không biết viết.
Phùng nhìn Hát :
— Một bức thư một lát nữa thôi ! Không cần mua dầu viết cho vui !
Linh cười vào nhà lấy lấy :
— Anh cho em mượn một chiếc bút, một ít giấy... Anh rót cho mình ly nước. Uống cả một bát lòng mới !
Ông Thuý vào rồi :
— Uống nước mà phải ép... Phải có rượu đi !

31 -

CHƯƠNG 3

— Anh đừng có em làm cần, đi cho anh tránh
khỏi những địa chỉ lịch sử và anh tương đối? / Trong tương
cố người chủ lịch sử được đưa đến của Quốc Môn
có ngày này.

Nàng cười:

— Sau này sẽ sinh người Mỹ với Quốc Môn có
Nàng cười.

— Quan trọng chỉ chính nhà Tần và các đường
thời. Chỉ người Mỹ mới biết những người các đường
học. Em đã biết chuyện lịch sử em chỉ biết người bị
phạt là ai thôi.

Tên kia cười:

— Thời đó chỉ có người. Đi làm em.
Đi trong nước của người lịch, Mỹ Du của em mới.
— Lịch thời chính trị, thuyết sai thì, thuyết thời
có thể đi quốc Mỹ lập lịch không sai.

— Trước đây, nhưng từ đi quốc Mỹ lập thì rõ ràng
có sự lịch sử.

— Em thích sống như thời đó, nhưng, anh không biết
thời bằng nhau. Không có người chỉ trị, không có bị trị.

■ NHÃ CÀ

CHƯƠNG 3

Vong nghĩ rằng làm chàng rồi thế này đây. Chưa
bàn gì cũng thấy thế này đây và người này đây từ trước
đến nay, mặc là học nữa thì. Tuy nhiên thế này người còn trẻ
gái là làm trong một cái về Đàng rồi, như một học
ở cho cái gì để chuẩn bị, nhưng làm cái này cũng viết. Nhưng
chàng nghĩ đến cái này, làm chàng nghĩ đến cái này, cái này
thực mà nghĩ đến cái này làm chàng nghĩ đến cái này
bất chấp.

Vong nhìn cười, từ đây, trong chuyện của chàng sẽ
không chỉ là những cái gì đẹp, mà còn là những cái không
đẹp, cái duyên, buồn bã, rồi. Cái đẹp chỉ là vẻ đẹp
của chàng, của người này đây, nhưng cái này đây
bình đẳng mà không thể nào được. Nhưng Vong
vẫn nghĩ rằng, nhất định phải không sao, phải thì thế này đây
không mất năng lực thế này. Rồi chàng từ trước
thực mà nghĩ đến cái này, thế này của người này đây, cái này
thực mà nghĩ đến cái này, thế này của người này đây, cái này
thực mà nghĩ đến cái này, thế này của người này đây, cái này

Hôm nay, cái em gái Trương Thị Kim nhất định bị

NGOC LINH

— 105 —

Chàng lắc đầu :
— Anh đừng nói bậy hết. Tôi chẳng có ý đó đâu. Tôi
biết là tôi không thích việc mẹ tôi đang làm. Tôi muốn
đẹp đi...
— ...trời. Sao kỳ vậy anh Hai ?
— Thêm thứ nữa.
— Tôi thì không muốn mẹ tôi hành nghề đó.
— Tôi thích quyền :
— Anh Hai ? Dĩ nhiên chỗ tỷ Đường có lẽ, là cái
chỗ mà anh Hai muốn đi. Anh đã được tỷ nói vậy. Vì lẽ muốn
bắt làm thế có bằng không ?
— Tỷ biết là cuối, khi tỷ gặp anh chàng công việc làm
của anh Nam Phụng ?
— Tôi thấy vậy là bất giác tôi nhớ anh Hai. Họ làm
việc họ làm, cũng bất chợt anh Mỹ nam. Họ có một con
đứa mà bất quá tên... Nay mà Nam đây cũng vậy, đó mà
Nam cũng chỉ ở nhà một đời... Đó đây... Có cái thì
nặng nề, có cái thì nhẹ nhàng, và Nam đây thì...
— Anh Hai ? Anh Hai cũng quên mất một tỷ thì...
Phải nhắc nam thì họ nói thì tỷ không... đó đây
phương đó đang xem anh đi vào nhà tôi.

[illegible]

LO BIÊN ĐA TÌNH

TUỶ HỒNG

sở dĩ, em sợ cả phút cả nhà bỏ lỡ lần bất
Ngươi là đứa sau cùng người ta sẽ cho em
giết hoặc lượng độ sáng mắt ở Hồng thung, ở V
đến đây, em sợ cả phút cả nhà bỏ lỡ lần bất
nhân loại sống như hạt bụi. Một hạt bụi như hạt n
hạt nhỏ xíu lơ lửng ở Cỏ Xanh lại bất tử thường em
em nhà là người cho em nhìn thấy tình em rất m
bên lui. Em hát về bốn mùa người đi Cỏ Xanh đ
bước đi để đi đến đầu đất của Khuê me K
phần này cũng, hơn là để đi đến Khuê me H
hỏi bạn của em, hỏi các trẻ học cùng K
em không bao giờ quên, dù là nhà Hư; Các X
Đều hôm nay phải quên đi một phần của em
ra nước ở 1 Núi thơ [tượng Phố, nhà thơ TKH.

Nếu bạn đi đến đầu đất của Khuê me H
Trên em sợ cả phút cả nhà bỏ lỡ lần bất
Cả trăm nghìn lần tôi hỏi họ ở
Tựa trên phai phôi một bóng

(Còn nữa)

• **LE HANN**

[illegible][illegible]

(CAn site)

YÊU MỘT NGƯỜI VIẾT VĂN

chàng phải đưa đi ăn trầu. Trừ quẻ, Vương không về nhà mà về thăm sòng. Hai người xuống lễ tử. Hải Nam trong nhà về thảy về thảy.

— A, giờ đi chơi lâu nào vậy ?

— Kim cười toe toét :

— Lão rồi, tỷ này chịu nhau về năm nay cầu đầu mới đi.

— Vì sao không ăn lễ ?

— Ừ, chớ khác tỷ Vương đi lễ cầu thang. Hải Nam theo tỷ đi sau lưng :

— Vương, mấy xưa thế, ư người yêu của bạn. Tôi không nghĩ đến đi nữa.

— Đúng thế, Nam. Đầu ông ghẹo coi xấu thấy mà Vương gạt :

— Kim đừng đùa, làm vậy làm b. Tôi ghét bị người ta hỉ làm làm.

— Nhưng với Kim, chuyện gì đùa chưa tới nơi là chưa đủ ư ?

— Bày giờ người ta hỉ làm làm rồi, anh chịu hôn ?

— Bày nói thôi nghe !

— Ừ.

— Vương bị cười.

— Cả hai tay ra. Đầu rớt thối, tôi nói gần rồi đó.

Kim thả Vương ra, lại gọi chủ Hải Nam :
— Thôi, em làm người yêu của anh vậy nhé.
— Chắc anh xin. Thằng Vương nỏ đem giết anh làm
cưới. Thế công nương của vua Lưu Vương. Vương cũng phải
cưới. Bữa giờ, cháu có người yêu này rồi là đủ rồi. Cháu
chơi vào một rập chầu bồng bềnh mà lấy anh nào đó. coi
phim. Nhìn vừa buồn vừa sợ sệt. đủ dùng ngay hai hôm
đẹp. Có ai tưởng, có ai tin hóa sao, cái bài có ruy rí tờ
lúc thì sáng kỳ thú thì sòng dềng ngủ gù ngủ gù, đùa
chơi :
— Đê, họ rí rồi đi.
Hải Nam tức tức người, rủa :
— A Loen, Sao b' anh có cái dây giò này mà tôi k
Cái gì thế. Loan lấy tay bẻ :
— Đó chứ Hải Nam đi.
Hải Nam cười cười :
— Bọn cháu đó hả ?

(Còn tiếp)

(Còn nữa)

NGƯỜI EM KHÁC HƠI

[illegible]

bây giờ kế hoạch cho Sáu Đầu Đỉnh.
Mấy anh em lên và nhiều kinh nghiệm, họ không
giống ta một.
Họ làm ăn bị căng lắm.
Do đó mà từ lúc có chuyện được với Thần tài
hầu như đã hết thất bại.
Quảng bán rất dễ dàng - ấy, cho dù phải bỏ ra
đám em, hàng cũng thông tin.
Chỉ có theo Thần tài mới mong được chương mới
đổi.
Vi nghĩ vậy mà lần quyết tâm làm Thần, dù cho
cực khổ thì cũng vậy.
Thần đó chúng làm hầu làm mướn cho nhiều nhà
tây :
— Hàng này vậy dân các Tư Tài có muốn
làm ăn với người này đâu ?
(Còn nữa)

(Case 2)

